

Verlag van de excursie van de Jonge Vogelaars naar Huis te Empe

Zaterdag 15 juni 2024

Deze excursie ging naar een nieuw gebiedje dat weinig mensen kennen, maar wel erg mooi is. We liepen een pad dat ligt tussen de tuin van Huis te Empe en een oude loop van de IJssel. Links de parktuin van het landhuis, rechts de moerasbossen met riet en wilgen. En die "we" waren in dit geval de Jonge Vogelaars Luuk, Borre, Yara, Karel en Micha en de oude vogelaars Carin en Frank.

Aan het begin van dit pad staat een oude dode boom die in de brand heeft gestaan. Deze boom werd nauwkeurig onderzocht. Er zaten wel spechtengaten in maar we

zagen er geen vogels. Er groeiden nog flinke tonderzwammen aan, maar het mooiste dat ontdekt werd was, dat de boom een aantal gladde witte vlakken had. Met een stuk verbrande boom (houtscool) was hier prachtig op te tekenen en te schrijven. Vol ijver werd de boom tot kunstwerk gemaakt.

Na het genoemde paadje een stuk ingelopen te zijn, ontdekte Borre een wildcamera aan de voet van een boom. Dat nodigde hem uit om gekke bekken te gaan trekken in het oog van de lens. Toevallig kwam de eigenaar van de camera er juist aan. Er ontstond met deze meneer vervolgens een informatief gesprek over wat deze camera allemaal had vastgelegd. Naast wat algemenere dieren als das, bunzing en marters, hoorden edelherten hier ook tot de passanten. Leuk om te weten, maar wij hebben zelf helaas geen wild gezien.

En de vogels maar zingen om ons heen, te zien kregen we ze echter nauwelijks. We hebben daarom goed geoefend met het op geluid herkennen van de soorten. Het viel beslist niet tegen wat sommige Jonge Vogelaars aan geluiden konden thuisbrengen. We hoorden o.a. het gejubel van de zwartkop, het saai getjiftjaf van de tjiftjaf, de roller van de winterrrrrrkoning, de

vinkenslag, het herhalen van de zanglijster en de melodieuze zang van de merel.

Bij Huis te Empe zijn ook vijvers. Daar kregen we eindelijk vogels te zien: meerkoeten. Hier moest toch ook een ijsvogel zich thuis voelen? Goed kijken en luisteren..... We hebben helaas tevergeefs gewacht.

Het mooie paadje was niet zo lang, we kwamen weer uit bij de weg. Aan de overkant daarvan lag nog een bosje met daarnaast een veldje met een paddenpoel (de rietmus) én een picknicktafel, heel geschikt voor een pauze met appeldiksap en koek. De kinderen waarderen dat altijd zeer! Doordat de poel en het bosje grensden aan een groot weiland konden we in de verte nog een aantal nieuwe soorten vogels scoren. Er vlogen o.a. zwarte kraaien, een blauwe reiger en een aalscholver.

Na het eten en drinken vervolgden we de wandeling en liepen via een spannend pad door het hoge riet, het bosje in. Hier trok een ingestort huis, dat we niet mochten betreden wegens instortingsgevaar, de belangstelling. Verder het bosje inlopend, kwamen we steeds dichterbij herrie. Een groepje mannen was druk in de weer met motorzagen, om een gevelde boom klein te krijgen. Niet ver daar vandaan vonden we een aan de bosrand gelegen bankje. Dat konden we mooi gebruiken om met elkaar op te gaan zitten om de op de wandeling gehoorde vogelgeluiden te herhalen met een vogelapp. Ondanks het lawaai van de zagen, werd er goed geluisterd en bleken de Jonge Vogelaars over goede oren te beschikken. Maar iets meer vogels zien was ook wel leuk geweest.....

Frank van den Haak